

מוֹטִיב

על שם ליאורה דיין

ירחון בנושא שירה וספרות עברית

עדנה אפק
ענבל אשל-כהנסקי
דינה וולוך
חגית מנדרובסקי
רינה סלומון
גילת קול
ענת קון-אמן
רון רותם
דב רייכמן
יהודית שרייבר

גיליון 11 | יולי 2016, סיון ה'תשע"ו

אִמְץ וְתַעֲזֶה

גיליון 11 מתחיל...

אנו שמחים לפרסם את גיליון מספר 11 של ירחון השירה והספרות 'מוטיב' בנושא אומץ ותעוזה.

בגיליון זה תמצאו כאמור יצירות העוסקות באומץ ותעוזה. מי לא רוצה להיות גיבור? כולנו רוצים להיות עשויים ללא חת, אמיצים ונועזים – בחיי היום-יום ובעתות של משבר ומלחמה.

הרשו לנו לצטט את שירו של אלירן דייך "הדרך האחרונה" מתוך הספר "תשעה ירחי מיתה" שיראה אור בקרוב:

הרסקנו ג'וד
לְכָרַח מַעֵב
מתעמר ורודף
וממטיר זלצפות
בוֹכָה, צוֹעֵק, פוֹעֵס
עַל שְׁלֹשֶׁת הַחֲצוּפִים.
זו הדרך ואחרת איננה
גֵּלֶךְ בַּשְּׂבִילִיהָ
וְנִרְאָה אֶת יָפִיהָ,
וְשְׁלֹשֶׁת הַחֲצוּפִים עֲקָשִׁים וְנַחֲוֹשִׁים
יִרְדִּים הַגָּגָה
לְטִיול בְּשִׂדוֹת אֲדָמִים.

הוֹלְכִים כֹּה עַד תֵּם
וְנָעִים יַחְדָּו בֵּין פְּלִיזוֹת הַדָּם וּפְרָחֵי הַשָּׁנִי
לְגִלוֹת מַחְדָּשׁ
עֲצָמָה הַמְשַׁמְרַעַת אֶל הַמְרַחֵק.
זו הדרך האחרונה,
וְכֵה יִלְכוּ
שְׁלֹשָׁם.

קריאה מהנה,
אלירן דייך, יאיר בן-חור

ירחון "מוטיב" הוא כתב עת מקוון לעת עתה המתפרסם אחת לחודש. כל גיליון יעסוק בנושא שהמערכת תבחר, ויפורסמו בו עשר יצירות. העבודה בירחון מתבצעת בהתנדבות מלאה, אי לכך אין לצפות לתגמול כספי כלשהו על פרסום יצירות, לרבות לא לתגמולים כלשהם; בשליחת יצירה לפרסום מאשר היוצר את אפשרות פרסומה בירחון, ולא יהיו היוצר השגות או טענות כאשר לפרסום או לאי-פרסום יצירתו בירחון.

ליאורה דייך ז"ל הייתה אוהבת אדם. אהבתה הגדולה ביותר הייתה למילה הכתובה ולקריאת ספרות ושירה, ואותם קראה עד סוף ימיה.

ירחון "מוטיב" נוסד לזכרה ונושא את שמה.

הו, הנה התפנה סוף-סוף שולחן קטן בין שני שולחנות צמודים. אדחק לשם לפני שהמלצר ייתן את המקום למישהו אחר. אני הרי תמיד ממתין בנימוס בתור, אולי מתוך פחד, ומפספס כל מה שרק אפשר לפספס. לא ייאמן איך הצרפתיים האלה יושבים צמודים זה לזה. הם צריכים לדבר ביניהם ממש בשקט ולהיזהר מאוד עם המרפקים לא לתקוע אותם לשכן או לשכנה חס וחלילה. הנה גם אני, משולם, שותה קפה כמו דון ז'ואן בקפה דה פלור בסנט ג'רמן. היום אני חייב להעז ולפנות בלי פחד לאחת מעלמות החן שתגיע לכאן. היא לא צריכה לדעת שמשולם זה שם מוזר שקיבלתי על שם האח היחיד של סבתא שלי שלא הצליחו להדביק את השם שלו לאף אחד עד שאני נולדתי וההורים שלי הנמושות לא התנגדו. אז זהו, השם הזה חרץ את גורלי וכמובן, יצאתי נמושה בדיוק כמו ההורים שלי. דור שני לנמושות.

אבל היום זה נגמר, אני יוצא לדרך חדשה והנה שתי הבחורות שמסתודדות מולי, מסתכלות אליי ומתלחשות כל הזמן, כאילו שאני יכול לשמוע משהו, ומובן שאני לא מביין מילה בצרפתית. השמאלית בעלת העיניים הכחולות והשער האסוף נראית כמו מרומן למשרתות, והשנייה היא כנראה היועצת שלה לענייני אהבה. אני רועד כמו בהמתנה לרופא שיניים, ולרגע מקווה שהעלמות יקומו וילכו וימנעו ממני את החרדה. אולי אני אחכה שתגיע מישהי לברדה בלי יועצת. אני מנסה לדחות את הקץ וחושש מאיזו תגובה קולנית של העלמה החסודה וכל יושבי בית הקפה הדחוס ישמעו ויראו את הבושה, ורק אני לא אביין מה היא אומרת.

משולם, לך על זה, אני מעודד את עצמי למרות שמעולם זה לא ממש עזר. לא סתם החיים שלך בגיל 35 לא מתקדמים לשום מקום, תתחיל להעז, חיכית מספיק לנסים מהשמים. פעם אחת בחיים שלך תפגין קצת אומץ ואולי תשבור את הגנטיקה של הנמושות.

אני רואה שהיא מחזקת את השפתון ואת האיפור מסביב לעיניים. היא לא יודעת שמבחינתי היא בסדר גם בלי איפור. אזמין כוס יין קטנה, אולי זה יקל עליי לעשות שטויות ולהסתכן. האמת, אילו הייתי גיבור באמת הייתי מזמין כוס יין גם לה או שולף את הפרח מהצנצנת הקטנה על השולחן, אבל אני מוכן למות לפני שאעשה דבר כזה.

המלצר מוזג לי יין ואני שותה בחיפזון כאילו בלעתי תרופה. נראה לי שהיא מחייכת אליי. היד שלי מתרוממת עם הכוס לעברה, והראש שלי מהנהן אליה בחיוך. היין עבד מהר מדי. אני לא מאמין! היא מזמינה אותי באצבע הקטנה שלה! היועצת מחייכת וממשיכה להמתיק אתה סודות. ההזמנה באצבע מזכירה לי איזה משחק בגן.

אני קם בכוחות עליונים וכמעט מעיף לרצפה את כוסית היין, את המלחיות ואת הפרח הקטן. אני ניגש אליה ומרגיש חולשה בכל הגוף. לפני שאני מספיק להציג את עצמי היא מדביקה לי נשיקה ואומרת לי כמה משפטים בצרפתית שנשמעים לי משפטי אהבה. אני מגמגם משהו באנגלית ומקבל נשיקה על הלחי גם מהיועצת. חבל שאני לא יכול לצלם ולהראות לחברים בתל-אביב.

“את רוצה לגור איתי בישראל?” אני מגמגם. היא מחייכת ואומרת: “כן, כן!” בהתלהבות וברור לי שאין לה מושג מה שאלתי.

החברה שלה שכנראה הקשיבה יותר בשיעורי אנגלית, עוצרת את כל ההתרגשות ואומרת לי בשקט שהן סטודנטיות ומצלמות סרט, והן מבקשות שאסכים שישתמשו בקטע שצילמו אותי.

מאחוריי אני רואה כמה מטרים משם מצלמה על חצובה, פרצוף חייכן מרים לשלום כובע קסקט.

אני רוצה למות אבל מגרד את שרידי התעוזה שנותרו בי ומבקש עותק מהקליפ.

הסטודנטיות הצרפתיות נותנות לי נשיקת פְּרָדָה על הלחי ואני שולח וואטסאפ עם הסרטון לכל אנשי הקשר, וכותב בגאווה: “הייתי המאהב בסרט אהבה צרפתי”.

הד"ר דב רייכמן הוא סופר, עוסק בהשקעות בהייטק ובמסחר פטנטים. שימש מנכ"ל של חברות טכנולוגיות ובעל דוקטורט בכימיה מהאוניברסיטה העברית.

ציפורים | גילת קול

אבא זורק לחם מהחלון
בשביל הצפורים
כדי שיהפילו למענו
כי הן הכי קרובות לשמים.

לפעמים אני נשארת להסתכל
בלחם
ובצפורים
ולא מגלה לאבא
שחתולים פפויי טובה
רעבים
אוכלים את הלחם שלו
ולא מתפללים.
לא מגלה לאבא
שעכשו הוא יצטרך להשאיר פאן
עם אמא ואתנו.

בְּעָרֵב, בְּשֵׁשׁ וְעֶשְׂרִים בְּדִיּוּק,
שְׁמַעְתִּי שְׁלֹשׁ נְקִישוֹת: טוֹק טוֹק טוֹק.
פְּתַחְתִּי אֶת דַּלַּת הַבַּיִת מֵהָר
לְסַבָּא, שְׁבָא לְבָקֵר.

יֵצְאוּנוּ יַחְדָּו בַּמְכוּנִית לְבָנָה
כְּדֵי לְגַלוֹת מָה חֲדָשׁ בַּשְּׂכוּנָה.
סַבָּא שְׁלִי אֶת הַהֶגְהָ אֲחֹזִי,
אֲנִי מֵאֲחֹר קֶצֶת עֲזָרְתִּי, וְאֲזוּ...

”סַבָּא, עֲצֹר אֶת הָאוֹטוֹ מֵהָר!
בְּאֲמִצֵּעַ הַדֶּרֶךְ הוֹפִיעַ נִמְרָ!”
נִמְרָ קֶצֶת מִפְחִיד וּבִכְלָל לֹא קָטָן,
קָשָׁה לְהַבִּין אִיךָ הִגִּיעַ לְכָאן!
אוֹי, סַבָּא, תִּרְאַה, הוּא כָּל כֶּךָ מְסַכֵּן!”
עֲצַמְתִּי אֶת עֵינַי וּפְקַחְתִּי אוֹתָן...

וּמָה הַתְּגִלָּה לִי לֵיד הַמְכוּנִית?
חֲתוּל לֹא גָדוֹל וּבִכְלָל לֹא מִפְחִיד!
דוּמָה לְנִמְרָ? זֶה נְכוּן, זֶה בְּרוּר!
הַקְּשִׁיבוּ עֲכָשׁוּ לְהַמְשִׁךְ הַסַּפּוּר:
שׁוּב סַבָּא שְׁלִי אֶת הַהֶגְהָ הַחֲזִיק
כִּי לִי וְגַם לוֹ הַנִּמְרָ לֹא הִסְפִּיק.
הַמְשַׁכְּנוּ עוֹד קֶצֶת לְטִיל בַּשְּׂכוּנָה
נוֹסְעִים בַּמְכוּנִית הַלְּבָנָה.

לְפַתַּע פְּתָאם נַעֲצָרָה הַמְכוּנִית.
יֵצְאוּנוּ הַחוּצָה כְּדֵי לְהַבִּיט.
בְּאֲמִצֵּעַ הַדֶּרֶךְ, בְּאֲמִצֵּעַ מִמֶּשׁ,
זַחַל, הַתְּפַתֵּל, הַתְּקַדֵּם לוֹ נַחֵשׁ.
נַחֵשׁ שְׂכֻזָּה הוּא כָּל כֶּךָ מְסַכֵּן!
עֲצַמְתִּי אֶת עֵינַי וּפְקַחְתִּי אוֹתָן...

וּמִי בְּאָמַת הַתְּפַתֵּל שֵׁם בְּצַד?
רַק זַחַל קָטָן, יִרְקֵרֵק וְנַחְמֵד
דוּמָה לְנַחֵשׁ? זֶה נְכוּן, זֶה בְּרוּר,
הַקְּשִׁיבוּ עֲכָשׁוּ לְהַמְשִׁךְ הַסַּפּוּר:

שׁוּב סַבָּא שְׁלִי אֶת הַהֶגְהָ הַחֲזִיק.
נִמְרָ וְנַחֵשׁ זֶה בִּכְלָל לֹא הִסְפִּיק.
הַמְשַׁכְּנוּ עוֹד קֶצֶת לְטִיל בַּשְּׂכוּנָה
נוֹסְעִים בַּמְכוּנִית הַלְּבָנָה.

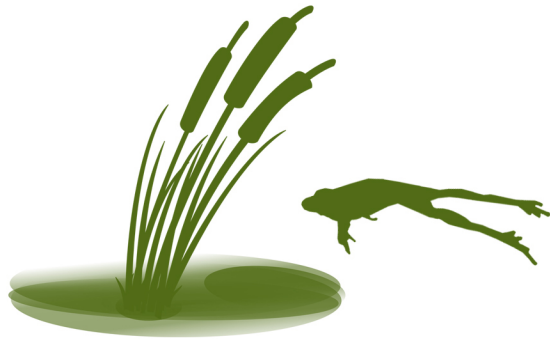
נִסְעָה הַמְכוּנִית בְּרַחוּבוֹת הַפְּרָמָל,
וְסַבָּא אָמַר לִי פְתָאם: ”הַסְתַּפְּל!
לְמַעַלָּה רוֹאִים לְהַקְתָּ נְשָׂרִים
עִם נוֹצוֹת, צְפָרְנִים וְגַם מְקוֹרִים.”
יִדְעִתִּי שֶׁנֶּשֶׁר הוּא עוֹף מְסַכֵּן.
עֲצַמְתִּי אֶת עֵינַי וּפְקַחְתִּי אוֹתָן...

רְאִיתִי מַעַל עֲנָנִים אֲפָרִים
עָפִים בְּשָׁמַיִם כְּמוֹ צְפָרִים.
דוּמִים לְנְשָׂרִים? זֶה נְכוּן, זֶה בְּרוּר,
הַקְּשִׁיבוּ עֲכָשׁוּ לְהַמְשִׁךְ הַסַּפּוּר:

שוב סבא שלי את ההגה החזיק,
כי לי וגם לו זה בכלל לא הספיק
לראות ברחוב שעל הר הפרמל
נמר ונשרים ונחש מתפתל.
המשכנו עוד קצת לטייל בשכונה
נוסעים במכונית הלכנה.

אז סבא שלי ואני, הילדון,
באמצע הדרך פגשנו דרקון.
ראינו מיד שבפה שלו יש
שנים חדות ושלקבת של אש.
עצמתי את עיני. הוא כל כך מספן
וקצת אחר כך, כשפקחתי אותן...

ראיתי בצד רק צפרדע קטנה
קופצת לתוך השלולית בגנה.
דומה לדרקון? זה נכון. זה ברור,
עכשו מתקרבים כבר לסוף הספור.

שוב סבא שלי את ההגה החזיק,
כי לי וגם לו זה בכלל לא הספיק
לראות ברחוב בשכונת המגורים
נמר ודרקון ונחש ונשרים.

רצינו לראות גם אריה וקרנף,
או פיל ענקי ואפלו ג'ירף,
אך בלי שהרגשנו הערב ירד,
בחויץ כבר כמעט לא היה אף אחד.
נמר ונחש, נשרים ודרקון
ידעו שצריך כבר ללכת לישון.
חזרנו הביתה, סבי ואני,
ואז בשמים בצד חלוני
ראיתי ירח זפה ונפלא
דומה לא מעט לכננה גדולה.

אמרתי לסבא שלנו מהר:
"כמעט כל דבר קצת דומה לאחר."

דינה וולוך היא סופרת ילדים. שני ספרי ילדים שלה ראו אור: "הציפור ששכחה לעוף" (דני ספרים 2006),
"משחק המחשב של יובל" (רימונים 2010). סיפור מחורז שלה "המערה שבשמיכה" ראה אור בגיליון הראשון של כתב העת
"בין סגול ובין תכלת" במאי 2016.

מתבוננת במראה בחדר השנה,
רוצה אותך מתבוננת בי חזרה.
נאבקת לשמר על נקדת האזון ביגד לביני
במסדר שבירת זכוכית לשורות רסיסי שירה.
פוצעת אותך קשבשקיקה לוגמת חלבי ודמי,
משתוקקת לדעת באמת את עצמי.

* מתוך קובץ שירה בכתובים

ענבל אשל-כהנסקי היא משוררת, עורכת שירה ומדריכה לתהליכי כתיבה ופרסום. שיריה התפרסמו בכמות רבות. פרסמה עד כה שלושה ספרי שירה: "פראי היום" (כרמל, 2009), "ספאל אהובי" (פרדס, 2013), "שואגת בלולאת אינסוף" (פרדס, 2016).

טלטלת האושר | רינה סלומון

אֶשֶׁה גְּדוּלָה מְנִיעָה
אֶת גּוֹפָהּ הַנָּשִׁי הַבּוֹגֵר
תַּחַת עֵינֵיהֶם הַסֵּלֶחְנִיּוֹת
שֶׁל כָּמָּה חֲבָרִים מְשֻׁתְּהִים
עַל שֶׁהִיא מַעֲזָה לְפָרֵק חֶשֶׁשׁ
וּלְהַשִּׁיב אֶת עֲצָמָה לְעֲצָמָה
בְּתַנּוּעוֹת עֲצִים, פְּרָחִים וְרוּחַ.

הִיא עוֹקֶבֶת אַחַר גּוֹפָהּ
קְשׁוּבָה לְהִמִּית הָדָם
הַפְּלוֹא בְּרִגְעֵי הַזִּכּוֹר
אֶת טִלְטֵלַת הָאוֹשֵׁר
בְּעִיר מְקַלֵּט.

רינה סלומון היא כותבת שירה ופסלת, ובמילותיה שלה: נותנת לחומר רוח ולרוח חומר.

גלי הים הגבוהים התנפצו בעצמה על סלעי החוף, והים געש ורעש ללא הפוגה. צבעי הים השתנו מעת לעת: פעם היו כחולים ככחול השמים ופעם לבן של קצף גלים.

אדם יחף עמד בקצה קו החוף, גלשן שצורתו דג תחת בית שחיו, עיניו נשואות אל הגלים המאיימים והוא ממתין לרגע המתאים. לידו ניצב חברו, אף הוא ברגליים יחפות, נושא גלשן ירוק בצורת דולפיין.

הנה הגיעה הרגע שייחלו לו. שני החברים צועדים על החול החם עד שרגליהם נוגעות במים, מניחים את הגלשן על פני המים ואוחזים בו בחזקה לבל יישמט מידיהם. חולפת דקה קצרה נוספת וכבר שניהם עומדים על הגלשן, מנסים להתייצב ו"לתפוס" את הגל הראשון המתקרב לעברם. הנה הוא מגיע, גבוה, חזק. יחדיו הם גולשים על גב הגל הנורא ללא מורא ופחד.

"היי, תפסת את הגל?" שואל אחד מהם לאחר שנשכב על גב הגלשן המתנדנד בקצב אחיד על המים. "גלשתי מתחת לגל הגדול, אבל התקשיתי להתייצב." משיב חברו. "שים לב, אני רואה גל גדול במיוחד, תתכונן לקראתו."

החברים מביטים בהתרגשות גוברת והולכת בגל העצום המתקרב. הם מייצבים את גופם על גב הגלשן ויוצאים "לתפוס" גל חדש. אחד החברים מתרומם מתוך הקצף והמים הרבים שכיסו אותו מתחת לגל שעבר, מתייצב ומחפש את חברו. לפתע רואה את הגלשן הירוק של חברו נע על פני המים. הוא מתקרב לעברו ובחרדה גוברת והולכת מבחין שחברו אינו נמצא עליו.

הוא קורא בקול בשמו, וקולו נבלע ברעש הגלים הרועמים. לאחר דקות ארוכות של חיפושים נגלה לנגד עיניו חברו צף על פני המים ללא תנועה. הוא חותר במהירות לעברו, נלחם בעוז בגלי הים, זרועותיו כואבות ממאמץ—ולבסוף מצליח לאחוז בידו הרפויה של חברו. הוא מעלה אותו על הגלשן וחותר שוב ללא הפוגה עד שהחוף נגלה לנגד עיניו. מניח בזהירות את החבר חסר ההכרה על החול הרטוב, מנשים אותו עד שאנחת רווחה פורצת מתוך גרונו כאשר הוא חש את תנועותיו של החבר שלצדו.

"הצלת אותי!" אומר החבר חלושות, "השארתי מים בימים?"
 "נשאר עוד קצת לגלישה הבאה." משיב המציל בחיך מהול בדאגה ומתאמץ להסדיר את נשמתו.

יהודית שרייבר היא יועצת שינה. מחברת הספר "זה גדול להיות קטנטן".

כמה זה מלוכלך | חגית מנדרובסקי

פְּנֵי הַעֲיִפוֹת אֵינָן מְבַקְּשׁוֹת
אֶלָּא שְׂדִים רַבִּים לֹמֵר בְּחִיקָם קְדִישׁ
עַל הַנָּשִׁים כְּלָן.

אֲנִי כַלַּת הָאֶפְשָׁרִיּוֹת הַגְּדוּעוֹת.
הַהֵינוּמָה לִי לְעֶצֶב, וְהַכָּאב מִשְׁתַּרְךְ כְּשֶׁכָּל.
כְּשֶׁבֹאֲתִי אֲלֵיכֶם לְבִנָּה וְזוֹהֶרֶת,
בְּאִמְץ הַתָּם,
יִרְטָתֶם אֶת לְבִי.
אֲזַמַּל סְמוּי נִתְקַ חוּטִים הַקּוֹשְׁרִים
בֵּינִי לְבֵינִי.

אֲחֹר כֶּךָ הִרְמַתֶם גְּבֵה
בְּעוֹדֵי נְעֻה וְנִדְהָ בְּעוֹלָם.
כְּכֹלֵב מִזְמַן אֲלַפְתֶּם
לְהַמְנֹעַ מִנְעֵת.

מֵאֲזוּ כָּל תָּא בְּגוֹפֵי יוֹדְעַ,
בְּנִגְוֹד לְרִצּוֹנוֹ הַמְחַלֵּט לְאַהֲבָה,
כְּמָה זֶה מְלֻכְלָךְ.

חגית מנדרובסקי היא תסריטאית ומטפלת הוליסטית. יצירות פרי עטה התפרסמו בכתבי העת אפיריון, מאזנים, משיב הרוח ועתון 77 ובאתרים 'ליריקה' ו'פועם'. ספר שיריה הראשון "חמלת אשת העורב" יצא לאחרונה.

היא ישיבה על תרמילה הכבד לצד הכניסה לתחנת הרכבת הראשית במלמו, מתבוננת ותוהה אם לפשוט יד לעבר העוברים והשבים. בדרכה לכאן, בערים שגרה בהן, נהגה לתת לפושטי היד מטבעות שהיו בכיסה. כל בוקר ביציאה מהבית העבירה את המטבעות הפזורים מהארנק לכיס, וכדי להיות יעילה סיגלה שיטה להוציא אותם בזריזות כשהבחינה תוך הליכה במסכן או במסכנה יושבים בצד המדרכה, שעונים על קיר או על חלון ראוה של חנות מהודרת. רגינה עצרה כשלא הייתה לחוצה בזמן, וניסתה לברר אם היא יכולה לעזור, "אולי הילד שלך ילבש את הסוודר שחשבתי להשליך לזבל אתמול? יש מקום חדש שבו מחלקים ארוחות חמות לחסרי בית, ראיתי ליד הבית שלי הבוקר."

התלבטות נוספת הייתה אם להשאיר את התרמיל ולנסות בסיבוב קצר להתרשם אם מקובל פה בכלל לקבץ נדבות. למה להסתבך עם המשטרה? למה לעשות רושם רע על אנשים שהיא לא מבינה את שפתם?

אולי כדאי לשטוף לפני כן את הפנים מהנסיעה הארוכה? להתרענן. היא רצתה רק משהו קטן לאכול, משהו זול שראתה, רק במחיר 39.95 קרונות. הרעב הציק לה. מים היא שתתה בשירותים של התחנה, מיד לאחר שירדה מהמכונית של הקמצן ששתק שעות ארוכות וטוב שכך. פניו וגם גופו, ואפילו סגנון לבושו והליכתו וגם תנוחתו ליד ההגה דמו לאלה של רוג'יה. אבל היא הבטיחה לעצמה שברוג'יה היא לא תיזכר לעולם, לא תניח לו לחדור למחשבותיה, שמה ינתן כל פיסת חמלה, כל שביב ענווה שהתעקשה לשמור ואולי לטפח בעתיד.

מסבה למדה להתבונן באנשים.

"רגינה, נלך לשוק? בדרך נעבור במחסן כלי הנגינה של מכבי האש לשחק משחק. רוצה? אנחנו ננחש מי מהכבאים מנגן על איזה כלי. נסתכל בכלים במחסן, ואחר כך נסתכל בהם, טוב?"

"סבא, אבל אני מתביישת. מה יקרה אם הם ירגישו שאני מסתכלת בהם חזק-חזק? אני חושבת שהם לא יאהבו את זה. אני לא אוהבת שמסתכלים בי חזק-חזק. לפעמים אני מסמיקה. תמיד צוחקים ממני שאני מסמיקה. בוא, נשחק משחק אחר."

"רגינה, מתוקה שלי, גם אנחנו נשחק שאנחנו לא מסכלים בהם חזק-חזק. נצייר על דף את כל הכלים, ובחדר האוכל כשהם עסוקים בארוחה נשב לשולחן ונאכל משהו קטן, וניקח למשל את החצוצרה ונסתכל סביב ונשחק שאנחנו מנגנים בחצוצרה ונעביר את העיניים מכבאי לכבאי, כך הם לא יחשבו שאנחנו חושבים עליהם, נכון? אנחנו חושבים על חצוצרה. על יד כל כלי מצויר נסמן את הכבאי שמתאים לו. ביום ראשון בפארק נוציא את הנייר מהכיס ונראה איפה הצלחנו ואיפה לא."

“אבל סבא, כיום ראשון בפארק הם כולם ייראו אותו דבר עם הכובעים שמכסים להם את השער והמצח ועם הצווארון הגבוה שמסתיר, ולא נוכל לעלות על הבמה שלהם ולהתקרב... אז גם צבע העיניים יישאר מחוץ למשחק.”

“חמודה. חכמה שלי. את רואה? אני לא חשבתי על כל הקשיים האלה.” וטפח לעצמו במרכז המצח, “אבל יש שמן ויש רזה, גבוה או נמוך. ויש משקפיים ויש זקן או שפם, יש מודאג ויש עליז ויש מבוגר ויש צעיר. יש הרבה סימנים. ויש גם כבאיות, לא רק כבאים.”

תחנת כיבוי האש עמדה מול הכניסה לשוק, ומקום העבודה של סבא היה צמוד לתחנה. סבא הכיר את הכבאים וידע מי מנגן על מזה, והכבאים ידעו שסבא ורגינה משחקים את משחקם, והעניקו לה חיוכים כשהסתכלה בהם בריכוז. רגינה אהבה ללכת עם סבא לשוק לאכול גלידת תות, “שלושה כדורים, סבא, בבקשה־בבקשה. עם המון קצפת ונקודות צבעוניות.”

רגינה העמיסה את תרמילה, ולאחר הליכה קצרה מצאה את עצמה ברחוב הליכה נעים, שהוביל לרחבה שחיברה בין רחובות הליכה אחרים. שוק פתוח התקיים ברחבה. תרועת ניצחון כמעט פרצה מגרונה, אך היא רק העלתה חיוך קל על שפתיה, הניחה את התרמיל והוציאה מתוכו את כל צעיפי המשי האפגני היפהפיים, מעשה ידיה של סבתה, ופרשה לפניה למכירה.

רון רותם הוא מפיק, במאי סרטים ומורה עתיר ניסיון ועטור פרסים. סרטיו הוקרנו בארץ ובהולנד בהצלחה רבה. כותב סיפורים קצרים להנאתו ולהנאת קוראיו.

לֵאבָא שְׁלִי
לֹא הָיָה אִמְץ
לְחַיּוֹת
הוּא הִטְבִּיעַ עֲצָמוֹ
בְּדַמְעוֹת לֹא נִרְאוֹת.

לֵאמָא שְׁלִי
הָיָה אִמְץ לְמוֹת
הִיא חִנְקָה אֶת עֲצָמָהּ
בְּעֵנָן מִסְּכָנוֹת.

וְאֲנִי שׁוֹאֵלָת, תּוֹהָה
מִי מִשְׁנִיָּהֶם
אִמְיֵץ עַד אֵימָה ?

קִלְפָה
מְבִישָׁת, רִיקָה
מְחַפֶּשֶׁת אֶת הַשְּׁבִיל
לְמִחְיָה אוֹ לְמִיָּתָה.

עדנה אפק היא מרצה וחוקרת בתחומי חינוך, ספרות ותרבות. כותבת שירים וסיפורים לילדים ולמבוגרים. חלקם התפרסמו באנתולוגיות ובכתבי עת שונים.

הרהורים על אומץ ועל הכרה | ענת קון-אמן

עד היום אני לא מבין למה עשיתי את זה,
אומר לי האיש על הבר
ומגלגל ג'ר דק ובו טבק מערב עם 'משו'
ומצמיד את שוליו בראק פיו.
"תראי", אומר,

מועדף באצבעותיו את אפו הפחוס, חסר הפחוס
לאחר שנים בזירת האגרוף.
"וזה עוד כלום, לעמת עשרים ושבע הצלעות המרסקות
של הילד בן המשע שהייתי
כשקפצתי מחלון הקומה השלישית אל רצפת הבטון.
אחר כך גם הילד ההוא על רגליו,
אסף את מעט החיים שנותרו בגופו השבור
ודדה לעבר הבית,
מבקש בגרון נחר מים
לדלל את דמו הצמיגי".

האם היה זה אמן או טפשות נאיבית
של ילד שמכרח לגלות בכחות עצמו
מה הם כחותיו?

נזפרתי בילדה שלא העזה לקפץ
מגג המקלט השכונתי אל מזרן קפיצים רחב,
בתחושת הבושה
בקרב שבינה לבינה
ובחמצמות התבוסה הצורבת.

ענת קון-אמן היא משוררת וצלמת. בוגרת החוגים לתורת הספרות הכללית ומדעי המדינה באוניברסיטת תל-אביב.
שיריה התפרסמו עד כה בכתבי עת, אנתולוגיה לשירה ואתרי אינטרנט שונים לתרבות ושירה.

אנו קוראים לכם לקחת חלק גם בגיליון הבא...

גיליון מס' 12 של 'מוטיב' יראה אור בעוד כחודש ונושא: **בְּכֹכְבֵי מַגְדָּלָה** – יצירות שעוסקות בפרטים הקטנים, בעניינים השוליים, הטריטוריאליים, הנדושים, שאיש לא ממש שם לבו אליהם – ומגדילות אותם, מציגות אותם באור אחר.

אתם כבר מוזמנים לשלוח אלינו את יצירותיכם בנושא זה
לכתובת הדואר האלקטרוני **info@motiv-magazine.co.il**
נא לשלוח עד שלוש יצירות בלבד ליוצר – שירים מנוקדים וסיפורים קצרים
עד 550 מילה.

תודה
אלירן ויאיר

מייסד ועורך: אלירן דין | עורך אחראי: יאיר בן־חור
גרפיקה: אלירן דין

עקבו אחרינו גם בפייסבוק /motiv.magazine